

kakor sploh do zadnjih let ni ljubila sprememb javnega življenja. Zdaj pa, ko je vlada sama poprijela se občnega poboljšavanja, in ko nam je z ustavo usta odprla, tudi terjati smemo, kar je občno zaželjeno, občno koristno in brez vse nevarnosti. Da pa iz vpeljave slovenskega jezika v primorske uradnije prti kaka nevarnost za Avstrijo, sam Bog ne more dokazati. Kako precenljiva je pa korist! Ako na gorati meji za vso Avstrijo prevažnega jadranskega morja čvrst prebrisan in hraber narod, ki se je tolikrat skazal junaka na suhem in na morji, stoji na straži in varuje morje avstrijsko, ako bo tudi zanaprej vozil avstrijsko blago in moč v daljne kraje in razširjal državi slavo, naj vlada vendar enkrat zagotovi varnost njegovi narodnosti; naj dá svobodo ne samo njegovemu djanju, ampak tudi njegovemu jeziku, naj mu v deželi odpravi nepristojno tuje ravnaje, kar je tako lahko — da tudi on ne bo se oziral na tujstvo, ampak zvesto držal se domače hiše in države, in da bo njegovo srce prešinil sveti namen za državo, ktera hrani njegovo pravico, narodnost in vso prihodnjo srečo, darovati vsakošno svojo moč ter jo krepko varovati vseh ptujih in domačih sovražnikov ne samo iz dolžnosti, temuč bolj še iz ljubezni do lastne ohranitve.

Naj prevdarijo deželni zborniki to!

Zgodovinske stvari.

Še ena beseda zastran stare trebelnske kapelice.

Akoravno se ne prištevam v vrsto zgodovinarjev in toraj tudi ne preiskujem mnogo starih bukev iz listin, se mi je vendar te dni prilika ponudila, najti odgovor na gospod Terstenjak-ovo vprašanje v 53. listu lanskim „Novic“, po katerem slavnoznani gospod zvediti želi, kateremu svetniku je bila posvečena stara trebelnska kapelica. Valvazor v svoji VIII. knjigi stran 783 piše med drugim o zgornjo-mokronoški, sedaj trebelnski fari, rekoč: „Zu der Pfarr-Kirchen, S. Petri des Apostels, gehören eylff Nebenkirchen, welche heissen, wie folget: „I. S. Michaelis, so zwar nur eine Kapelle ist“ itd. — Ker trebelnska, kakor tudi nobena njenih sosednih far nima kake druge, temu svetniku posvečene kapele ali cerkve, je jasno, da je omenjeno svetišče enako jarenski kapelici sv. Mihaelu posvečeno bilo. S tem strinjajo se tudi lepo besede, ktere gospod J. V. v 3. listu letošnjje „Danice“ piše rekoč: „da nekdej, ko še orgelj ni bilo, je domači stari pevec po dokončani službi Božji vselej še verne opominjal v pesmi, naj se priporočé še sv. Cirilu in Metodu (nekteri pravijo sv. Hermagoru in Fortunatu) in pa sv. Mihaelu.“ Sploh nam pripovedka o Sončar-ju v omenjenem sestavku verjetno dela, da obiskali so ta kraj svoje dni sveti možje, naj si bode potem že ta ali uni. Znano pa je tudi, da ravnine nekdej niso bile tako obljudene ko dandanašnje, in da stari plemenitniki bivali so le radi po visočinah; toraj je onim, ki so jih hotli obiskati ali so od njih kako dobroto želeli, bilo treba hoditi pogosto tudi po skritih in odstranjenih krajih. S temi besedami pa vendar ne želim nikomur vsiliti tega ali unega mnenja, še manj pa trditi kako resnico; toraj tudi prosim, naj mi nihče ne šteje v greh zoper zgodovino, kar s temi vrsticami črhnem.

J. Levičnik.

Deželni zbori.

Deželni zbor štajarski.

„Slov. Prijatelj“ ni kaj vesel graškega deželnega zbora! Kaj opravi g. Herman sam? Saj drugega pravega korenjaka in zagovornika nimamo Slovenci ondi. Da bi

Bog kteremu staremu odborniku pamet razsvetlil, poslanstvu se odpovedati, mašo bi najel v zahvalo sv. Duhu. — Pa kaj pomaga odpovedovanje, saj bi se sopet pod uradnim klobukom gotovo srečke za kakega „kozmpolitista“ in optima forma pripravile. Imamo takih izgledov. Morebiti bodo naš milostljivi knezovladika za slovensko bandero prijeli? Bog daj da bi! Vendar do sedaj nam še niso gradiva podali za ogenj našega upanja. Želimo, da bi njih duh nepozabljivega Slomškega, ki še v hišah veje, ki celo škofijo obdaja in oživlja, in bo jo tudi obdajal v večne veke, močno prešinil. Nemškutarčki po Mariboru sicer govore: „Fürstbischof Stepišnek ist unser Schooskind.“ Bahajo se sanjaje, da so dr. Stepišnek po njihovi prošnji škof postali, ktero so prej solnogradskemu nadškofu poslali, in si že zlate gradove stavijo na razvalinah slovenstva. Sladka jim sanja! Saj jezik in literatura, pa tudi omika naroda v tem obziru ne spada pod škofovsko oblast. Slovenstvo zategadel opešalo ne bo v škofii, tudi v Mariboru ne, akoravno bi naš škof vladali, ki bi Mariborčanom (se vé da nemškim) bili morebiti po volji. Narodnosti v Mariboru ne tira mogočna škofova roka naprej, ampak kakor povsod, od Boga izbujena zavest, da smo narod; pospeševati že zamore národno napredovanje in pripomoči, da se hitreje razvija, zakaj veljavna roka veliko stori, vendar življenje ali smrt Slavina ne odvisi od te mogočne roke. Tedaj je naravnost noro, slovenščini že liro prepevati, prvič iz gori omenjenega vzroka, drugič pa, ker g. dr. Stepišnek še ene besede kakor škof zinili niso. Temveč nam je njihova občeslavna značajna duša zvest porok, da nam vsaj protivni ne bodo, ako naše reči ne bodo pospeševali, Mariborčanom pa se ne bodo nikdar uklanjali.

Deželni zbor krajnski.

K. — Če so seje deželnega zbora našega dozdej bile podobne mirnemu potočiču, je bila seja 28. januarja podobna viharnemu morju. Čez 3 ure je trpela huda borba. Vidilo se je danes očitno, da ravnopravnost národna ni prazna beseda in da deželni zbor šteje mož dovolj, ki jo branijo na vsako stran. Pa kaj nek je bilo, da je bilo tako hudo kresanje? Nihče bi skor ne verjel, da je to mogoče! Kar je predlanski deželni zbor enoglasno sklenil, da naj se namreč stenografični spisi natiskujejo v slovenskem in nemškem jeziku, je ovrгла letos večina odseka ter nasvetovala v §. 15 opravnega reda, naj se govori v štenografičnih spisih tako natiskujejo kakor se govorijo: nemški po nemško, slovenski po slovensko; prestave v slovenski ali nemški jezik naj se opustijo. Večina odseka, ki je za to se potegnila, so bili gospodje: grof Anton Auersperg, Dežman in Kromer, — manjšina zoper to sta bila gospoda dr. Toman in dr. žl. Wurzbach. Gosp. Kromer je bil danes v občnem zboru poročnik načrta opravnega reda. Do 15. §. je šlo vse mirno; al pri §. 15 se vname prava parlamentarna vojska, ki je tako živo — pravo angleško — gibanje v to sejo prinesla, kakoršne dosihmal še nismo doživeli in je morebiti več ne bomo. Možje, ki se prištevajo národni stranki, morejo ponosno reči, da oni niso bili, ki so vžgali ta plamen, in če „Laib. Zeitg.“ pravi, da je visokocenjeni gosp. dr. Wurzbach ga začel, je pač to živ dokaz, da ji ni več v spominu, da to, kar je žl. Wurzbach zagovarjal, je bil enoglasen sklep ravno tega deželnega zbora že predlanskem, in da tedaj to, kar je zbor predlanskem sam hotel, ga vendar letos ni moglo razdražiti! Dr. Wurzbach se je tedaj le konservativnega moža skazal, ko je prvi besedo poprijel za pravico slovenskega jezika, ki je že veljala v zboru. Iskro plamena se je vžgala na nasprotni strani, ki se je namenila podreti, kar je bilo že zidano, in je za to podiranje se